

**Диспозитив**

- 1) Отхвърля жалбата.
- 2) Осъжда Pirelli & C. SpA да понесе, наред с направените от него съдебни разноски, и тези на Европейската комисия.
- 3) Prysmian Cavi e Sistemi Srl понася направените от него съдебни разноски.

(<sup>1</sup>) ОВ С 408, 12.11.2018 г.

**Решение на Съда (четвърти състав) от 22 октомври 2020 г. (преюдициално запитване от Oberlandesgericht Düsseldorf — Германия) — Ferrari S.p.A./DU**

(Съединени дела C-720/18 и 721/18) (<sup>1</sup>)

*(„Преюдициално запитване — Сближаване на законодателствата — Марки — Директива 2008/95/ЕО — Член 12, параграф 1 — Реално използване на марка — Доказателствена тежест — Член 13 — Доказване на използването „за част от стоките или от услугите“ — Марка, изобразяваща модел на автомобил, производството на който е спряно — Използване на марката за резервни части и за услуги във връзка с този модел — Използване на марката за употребявани автомобили — Член 351 ДФЕС — Конвенция между Федерална република Германия и Конфедерация Швейцария — Взаимна защита на патентите, дизайните, марките и моделите)*

(2020/C 433/06)

Език на производството: немски

**Запитваща юрисдикция**

Oberlandesgericht Düsseldorf

**Страни в главното производство**

Жалбоподател: Ferrari S.p.A.

Ответник: DU

**Диспозитив**

- 1) Член 12, параграф 1 и член 13 от Директива 2008/95/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 22 октомври 2008 година за сближаване на законодателствата на държавите членки относно марките трябва да се тълкуват в смисъл, че марка, регистрирана за категория стоки и съставните им резервни части, трябва да се счита за „реално използвана“ по смисъла на посочения член 12, параграф 1 за всички стоки, спадащи към тази категория, и съставните им резервни части, ако е използвана по този начин само за някои от тези стоки, като скъпи луксозни спортни автомобили или само за резервните части или аксесоарите на някои от тези стоки, освен ако от относимите фактически обстоятелства и доказателства не следва, че потребителят, който желае да придобие същите стоки, ги възприема като представляващи самостоятелна подкатегория от категорията стоки, за които съответната марка е регистрирана.
- 2) Член 12, параграф 1 от Директива 2008/95 трябва да се тълкува в смисъл, че дадена марка може да бъде реално използвана от нейния притежател, когато той препродава употребявани стоки, пуснати на пазара с тази марка.
- 3) Член 12, параграф 1 от Директива 2008/95 трябва да се тълкува в смисъл, че дадена марка е реално използвана от нейния притежател, когато той предоставя определени услуги във връзка със стоките, предлагани преди на пазара с тази марка, при условие че тези услуги се предоставят с посочената марка.

- 4) Член 351, първа алинея ДФЕС трябва да се тълкува в смисъл, че допуска юрисдикция на държава членка да прилага конвенция, сключена между държава — членка на Съюза, и трета държава преди 1 януари 1958 г., или за присъединилите се към Съюза държави — преди датата на тяхното присъединяване, като подписаната в Берлин на 13 април 1892 г. Конвенция между Швейцария и Германия относно взаимната защита на патентите, дизайните, марките и моделите, със съответните изменения — която предвижда, че трябва да се вземе предвид използването на регистрирана в тази държава членка марка на територията на третата държава, за да се установи дали посочената марка е била „реално използвана“ по смисъла на член 12, параграф 1 от Директива 2008/95, докато посредством един от способите, посочени във втората алинея от тази разпоредба, могат да бъдат премахнати евентуалните несъответствия между Договора за функционирането на ЕС и посочената конвенция.
- 5) Член 12, параграф 1 от Директива 2008/95 трябва да се тълкува в смисъл, че притежателят на марка носи тежестта да докаже, че тази марка е била „реално използвана“ по смисъла на посочената разпоредба.

(<sup>1</sup>) ОВ С 54, 11.2.2019 г.

**Решение на Съда (десети състав) от 28 октомври 2020 г. (преюдициално запитване от  
Verwaltungsgericht Aachen — Германия) — Marvin M./Kreis Heinsberg**

(Дело С-112/19) (<sup>1</sup>)

**(Преюдициално запитване — Директива 2006/126/ЕО — Член 2, параграф 1 и член 11,  
параграф 4 — Свидетелство за управление на моторно превозно средство — Взаимно  
признаване — Обхват на задължението за признаване — Свидетелство за управление на моторно  
превозно средство при замяна — Замяна, извършена към момент, когато правото на управление  
на моторно превозно средство е било отнето от държавата членка на издаване — Изплатя —  
Отказ за признаване на издадено при замяна свидетелство за управление на моторно превозно  
средство)**

(2020/С 433/07)

Език на производството: немски

**Запитваща юрисдикция**

Verwaltungsgericht Aachen

**Страни в главното производство**

Жалбоподател: Marvin M.

Ответник: Kreis Heinsberg

**Диспозитив**

- 1) Член 2, параграф 1 от Директива 2006/126/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 20 декември 2006 година относно свидетелства за управление на превозни средства трябва да се тълкува в смисъл, че предвиденото в него взаимно признаване, без друго формално изискване, се прилага към свидетелство за управление, издадено след замяна на основание член 11, параграф 1 от тази директива, при спазване на предвидените в посочената директива изключения.
- 2) Член 11, параграф 4, втора алинея от Директива 2006/126 трябва да се тълкува в смисъл, че позволява на държава членка да откаже признаването на свидетелство за управление на превозно средство, което е било заменено на основание член 11, параграф 1 от тази директива, с мотива че преди замяната тази държава членка е отнела правото за управление на превозно средство на притежателя на това свидетелство.

(<sup>1</sup>) ОВ С 172, 20.5.2019 г.